

[Else Zeuthen.]

der blev fremført af det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, viser jo også, at den løsning, der er skitseret af pastor Negergaard i en artikel, vil bevirke meget store forskelle med hensyn til de to biskoppers område.

Vi synes også, at den fremgangsmåde, der er antydet i udvalgsbetænkningen, at man eventuelt senere skulle gå til en yderligere deling, sådan at man udskiller Nordsjælland, Frederiksborg amt, som et særligt stift, når befolkningsudviklingen gør det nødvendigt, forekommer rimelig. Selv om jeg som nordsjællænder meget vel forstår de stærke ønsker, der har været fremme om at få Skt. Olai kirke i Helsingør, et af vore smukke historiske mindesmærker, til domkirke, må det vel alligevel siges, at udvalgets enstemmige indstilling om at lade Grundtvigs kirke blive domkirke for det nye stift, er særdeles vel motiveret. Vi kan derfor gå med til det. Der er vel også, det vil jeg gerne tilføje, noget smukt i, at den kirke, der er rejst til ære for Grundtvig, hvis betydning for Danmark næppe kan udmåles, gøres til domkirke. At det netop nødvendigvis skulle være en grundtvigsk biskop, der skulle ansættes ved Grundtvigs kirke, synes jeg dog ikke. Til gengæld må man vel så regne med, at når befolkningsudviklingen ad åre kræver en ny deling, vil valget falde på Skt. Olai kirke i Helsingør.

Vi kan fra det radikale venstre give lovforslaget vor anbefaling og love en velvillig udvalgsbehandling.

Sandau: Ligesom det var en naturlig følge af befolkningsvæksten, at man i 1922 opdelte Sjællands stift i Roskilde og Københavns stifter, således er den nu påtænkte opdeling en lige så naturlig følge af fortsættelsen deraf.

Et vægtigt argument for en deling er, således som den højtærede kirkeminister anførte i sin fremsættelse, at den mest betydningsfulde del af en biskops gerning er

af så personlig karakter, at han ikke kan aflastes ved forøgelse af personalet på biskopkontoret.

Det er min opfattelse, at det udvalg, der har arbejdet med sagen, har udført et godt og grundigt arbejde og også i sine bestræbelser har søgt at se ind i fremtiden og tænkt på den sandsynlige udvikling, der kan fremtvinge en yderligere stiftdeling. Dette har imidlertid medført en lidt tung navnetildeling til det nye stift: Kronborg-Bispebjerg stift. Dette navn er foreløbig den eneste betænkelighed, jeg har, og det skal i hvert tilfælde ikke få mig til at gå imod forslaget som helhed. Navnet har en naturlig begrundelse, men mon vi alligevel ikke skulle finde et lidt mindre spiritusprøveagtigt navn?

Med disse bemærkninger skal jeg i øvrigt tilsige mit partis støtte til lovforslagets behandling.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg har jo kun grund til at takke de forskellige ærede ordførere for den sympati, hvormed dette lovforslag er blevet modtaget.

Allerede gennem mange år har biskoppen over Københavns stift gjort opmærksom på, at hans arbejdsbyrde lå langt ud over det rimelige. Det har vi i ministeriet haft nøje grund til at følge, og fra Københavns Præstekonvent foreligger der, som betænkningen også gør rede for, en meget vægtig henstilling om deling af stiftet.

Det ærede medlem hr. Hartling fremsatte visse betænkeligheder. Jeg kan for så vidt sige, at der er ikke et af de fire punkter, der ikke har givet mig anledning til overvejelser. Jeg følte mig selv fra begyndelsen noget betænkelig ved, at man ville udskille visse dele af Københavns kommune. Jeg tror nu ikke, at det vil volde så store administrative vanskeligheder, for i forvejen er administrationen af det københavnske område mærkelig, idet den er delt mellem stiftamtmand, overpræsident, forsvarsministe-